

jalgu al ei olnud; waid sarwed ja inimese jalad oli wahisoldati kartus luulemise wäe abiga elaja külge lisanud. Mehed läksid hobuse ligemale ja tahtsid teda finni püüda. Ühekorraga halas kimmel taga- nema; ei jäänud temast suuremat järele, kui üks paljas warjukuju müüri külge. Kui asja lugu sügawamalt hakati läbi katsuma, siis leiti wiimaks, kust hobuse warjukuju seinamüüri külge oli sündinud. Teise pool hoowi, otsekohse müüri seinaga wastastiku seisis üks magadis kambri aken; senna akna ruutu külge oli üks hobuse kaju maalitud. Kui nüüd koge- mata toas põlewa küünla walgus nõnda hobuse kaju peale langes, et wari müüri kohta puutus, siis tõusis kimmel hoowi peal nähtawaks. Se asi sündis üksnes siis, kui küünla kõrgus nõnda juhtus, et tule- walgus maalitud kaju keskpaika kukus. Kui küünal teise kohta pandi ehk ärakustutati, siis kadus ka hobune hoowi pealt.

Saksa rahwal on mõnikord laternid maalitud klaasidega, mis nõnda tehtud, et kui küünal laternis põleb, tulewalgus klaasi peale maalitud kujud, eemale teina peale wiskab.

Se õpetud mees, kes ülemaal kuulatud jutu ühte faksakeele raamatusse ülespannud, lisab weel kaks tondi lugu juure, mis tema ise näinud ja mis selge risti peawad olema. Tema räägib nõnda:

„Mul oli poisikese põlmes kaks weikest trummi; nende peal paristasin mängides enamist hommikust

õhtuni, kunni isa käest käsku sain, trummid toalaka wia, kust neid iljemine mõnel arukorral mängis tohtisin wõta. Need trummid halasid ühel päawal pärast lõunat iseenesest lakas parisema, ja paukustwad nii korra pärast teine teise järgil, kui lööks kedagi kepikestega nende peale. Aga lakas ei wõinud inimese looma olla, sest üks oli lufus. Mina läksin tasailukeste treppi mööda ülesse, luurisin salamahiti ukse wahelt ja nägin et trummid omal paigal seisid, ja ei kedagi nende ligimail nähtawal olnud. Siiski kuulus trummimise parin ühtepuhku pumps, pumps! minu kõrwa. Südant wõtes läksin ma rutust lige- malle; seal leidsin siis silmapilgul trummali, kes minu trummid oleks hukanud, kui ma temale mängimise ei oleks teelanud. Wihma oli sadanud, ja katulise ari ülewal ühes kohas wigane. Sisseimitsenud wesi oli ühe laua peale koko walgund, mis kõrgel pennide peal seisis; sealt kukus wesi tilguti mõlemalt poolt laua sõrwa minu trummide peale ja tegi seda naljakat parinad.

Mooremehe põlmes olin ma ühe mõisniku poea juures koduõpetaja. Seal juhtus ühel päawal mitu inimest kuulma, kui mina oma koolilapsele seletasin, et tontide, koduläijate ja muu wüirastuste kartus üsna tühine on. Õpetusele lisasin mõne sündsa jutu sõrwa, kust igamees wõis näha, kuidas inimene isa iseennast petab, kui tema niisugust asja usub. Üks neist jutu kuuljatest pahandas meelt minu ust-